

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.62/2012/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2013. év szeptember 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság B.172/2010/49. számú ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmények megnevezését testi sértés büntetése [Btk. 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulata] és testi sértés büntetének kísérletére [Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés] pontosítja.

Az ítélet bevezető részéből a 2011. év február hó 16. és május hó 4. napján megtartott tárgyalási határnapokra utalást mellőzi.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fejér Megyei Bíróság a 2011. év december hó 21. napján kelt B.172/2010/49. számú ítéletével vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette (Btk. 170. § (6) bekezdés I. fordulata) és súlyos testi sértés büntetének kísérlete (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés) miatt - halmazati büntetésül - 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Ellenben a vádlottat további 1 rendbeli súlyos testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) és (2) bekezdés) miatt emelt vád alól felmentette.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

Kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész a részfelmentés miatt és súlyosítás érdekében, míg a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.888/2010/8-I. számú átiratában a fellebbezést módosította és a felmentő rendelkezést nem támadva tartotta fenn azt.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat nem tartotta meg maradéktalanul, azonban olyan hibát nem vétett, amely az ítéletet lényegesen befolyásolta volna.

Ezek szerint az elsőfokú bíróság a tárgyaláson ugyan meghallgatta az igazságügyi orvosszakértőt, azonban nem vette figyelembe, hogy a Be. 110. § (1), illetve (2) bekezdése 2009. év október hó 1. napjától megváltozott, ekként a kioktatás nem volt megfelelő.

Emellett, amikor az ülnökváltozásra tekintettel a Be. 287. § (4) bekezdésének megfelelően megismételte a tárgyalást, nem ismerte a 31-es sorszámú jegyzőkönyvet, ami indokolt lett volna.

Mindezen szabálysértések azonban az ítélet hatályon kívül helyezéséhez nem vezethettek. Ezen túlmenően kifejtette az ügyész az átiratában, hogy a bíróság eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, valamennyi bizonyítékot mérlegelési körébe vonta, azokat egymással összevetve logikusan értékelte, így állapította meg a tényállást, amelyet megalapozottnak és kellően indokoltnak tartott.

Okszerűnek tartotta a vádlott bűnösségére levont következtetést és törvényesnek a cselekmények minősítését, azonban megjegyezte, hogy az ítélet rendelkező részében pontatlanul, nem a hatályos szabályozásnak megfelelően nevezte meg a bíróság a bűncselekményeket.

A büntetés kiszabása során irányadó körülmények felsorolását hiányosnak tartotta, így további súlyosító körülményként kell értékelni az ügyészi álláspont szerint a sértett kitartó, megbotránkoztató bántalmazását, amellyel akkor sem hagyott fel a vádlott, amikor a sértett már magatehetetlen állapotban volt (I. tényállás). Kiemelte továbbá, hogy a II/a. pont alatti cselekményt mindössze kilenc nappal azután követte el, hogy a korábban, ugyancsak erőszakos cselekmény miatt kiszabott büntetése jogerőre emelkedett. Emellett súlyosító körülmény az is, hogy mindkét esetben nyomós indok nélkül támadt a sértettekre a vádlott, illetve az, hogy az erőszakos jellegű bűncselekmények elszaporodottak.

Az enyhítő körülmények kapcsán annyit tartott pontosítandónak, hogy a II/a. pont alatt cselekmény maradt kísérleti szakban.

Mindezek alapján, a súlyosító körülmények nagyobb számára és súlyára figyelemmel a vádlott büntetésének súlyosítását, továbbá a bevezető rész pontosítását a bűncselekmények megnevezésének helyesbítésével, egyebekben az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbviteli főügyészség bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A védő a nyilvános ülésen módosította a fellebbezését és a súlyos testi sértés büntettének kísérlete kapcsán az indítványa a vádlott felmentésére irányult, elsődlegesen bűncselekmény, másodlagosan pedig bizonyítottság hiányában. A védő álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a vádlott mellett szóló vallomásokat, a vádlott jogos védelmi helyzetben volt, amikor a rátámadó sértettet ellökte.

Az életveszélyt okozó testi sértés vonatkozásában szintén vitatta az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét, mivel a sértett baráti köre ellentétes vallomásokot tett, amelyeket részben ki kellett volna rekeszteni a bizonyítékok köréből. Hivatkozott a sértetti közrehatásra, arra, hogy a sértett volt az, aki a vádlott nyakát megszorította, melynek a következményeként egyszer valóban megütötte a vádlott a sértettet. Ellenben a további bántalmazás, rúgás nem bizonyítható a vádlott terhére.

Mindezek alapján a védő kifejtette, hogy ezen cselekmény tekintetében a vádlott terhére könnyű testi sértés vétsége állapítható meg. Ezért a büntetés jelentős enyhítését, felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta.

A nyilvános ülésen jelenlévő 1. sértett felszólalásában kifejtette, hogy nem szorította meg a vádlott nyakát és a közelmúltban is elzavarta a biztonsági emberként dolgozó vádlott. Elmondta, hogy a tanúk nem keveredtek ellentmondásba, legfeljebb nem láttak mindent. A sértett álláspontja szerint a cukorbetegségének kialakulása ezen bántalmazással volt összefüggésben, függetlenül attól, hogy az igazságügyi orvosszakértő arra nemlegesen nyilatkozott.

A vádlott az utolsó szó jogán a védőjéhez csatlakozott és azt hangoztatta, hogy a súlyos testi sértés büntettének kísérleténél csak ellökte a vádlottat védve magát és sajnálja, hogy rosszul esett el, illetve már felajánlotta, hogy megtéríti a kárát.

Az életveszélyt okozó testi sértés kapcsán szintén a védekezését ismételte meg, ugyancsak sajnálva a történeteket.

Emellett a vádlott orvosi iratokat mutatott fel, mely szerint a testvére különböző autoimmun betegségeken szenved és ő az, aki kezelésekre hordja.

A kétoldalú perorvoslatok alapján eljárva a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján felülbírált, figyelemmel a Be. 348. § (2) bekezdésében foglalt korlátozásra, amely értelmében a felmentő rendelkezést, mivel azt fellebbezés már nem támadta, nem érintette.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta, azonban azt a fellebbviteli főügyészség átiratában helytállóan észrevételezte, hogy a tárgyaláson meghallgatott igazságügyi orvosszakértőt nem a hatályos jogszabálynak megfelelően figyelmeztette, ugyanis a Be. 110. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezések 2009. év október hó 1. napjától

hatálytalanok és a hatályos Be. 110. § (1) bekezdése szerint a szakértőt a hamis szakvélemény adásának a következményeire kell figyelmeztetni, stb.

Ellenben helytálló az az ügyészi álláspont is, mely szerint az igazságügyi orvosszakértő lényegében az írásbeli szakvéleményét tartotta fenn, amelyet az elsőfokú bíróság megfelelően tárgyalás anyagává tett, így a bizonyítás szempontjából, a megalapozott tényállás megállapításához elegendő volt annak bizonyítékkénti értékelése.

Az eljárási szabálysértésre tekintettel a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozatát az ítéltábla a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Az elsőfokú bíróság a Be. 287. § (4) bekezdése értelmében - a tanács összetételében történt változás folytán - a tárgyalás anyagának ismertetésével megismételte az addigi tárgyalást. A tárgyalási jegyzőkönyvben írtak szerint kétség kívül az ismertetés szűk körűnek és (az ismertetést követő figyelmeztetés, illetve észrevétel jegyzőkönyvezése kapcsán) hiányosnak mutatkozik. Ezen utóbbi két hiányosság nyilván jegyzőkönyvezési hiba, mivel abból, hogy rögzítésre került, hogy a 31. sorszámú jegyzőkönyv ismertetését nem kérték, nyilvánvalóan kiderül, hogy a tanács elnöke e körben kérdést intézett a jogosultakhoz.

Az ismertetés kereteit pedig alapvetően a bíróság, illetve az arra vonatkozó indítványok szabják meg, így jelen esetben, ha az szűkre szabott is volt, azonban az eljárási törvénynek megfelelő, elégséges mértékűnek bizonyult.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla egyetértett azon fellebbezési főügyészégi állásponttal, hogy olyan eljárási szabálysértés, amely lényeges kihatással lett volna az elsőfokú ítéletre, illetve annak felülbírálatára, nem volt.

Az elsőfokú bíróság eleget tett az ügyfelderítési kötelezettségének, a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelési körébe vonta, azokat alaposan vizsgálta és összevetette egymással.

A vádlott alapvetően tagadta mindkét terhére rótt bűncselekmény elkövetését, illetve, részben jóval enyhébb cselekményben elismerte el felelősségét, míg a két ügy sértettje egyaránt terhelő vallomást tett a vádlottra.

A vádlotti, illetve a sértetti érdekkörből meghallgatott tanúk egymással ugyancsak ellentétes vallomást tettek, azonban az igazságügyi orvosszakértői vélemény mindkét esetben kizárta a vádlotti védekezést, ellenben kétség kívül alátámasztotta a sértetti, illetve az ahhoz kapcsolódó további tanúvallomásokat.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékeléséről megfelelően számot adott, indokolási kötelezettségének eleget tett.

A megállapított tényállás mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, azt mindössze a másodfokú eljárásban tett vádlotti nyilatkozat alapján kell a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja értelmében kiegészíteni:

- a vádlott jelenleg egy építőipari cégnél dolgozik Németországban ügyintézőként, a havi jövedelme kb. 1.000,- euro.

Ezen tényállás minden vonatkozásban megalapozott és irányadó a fellebbezési eljárásban.

A védő fellebbezésében alapvetően az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelő tevékenységét támadta, azonban az a felülmérlegelés tilalma folytán eredményre nem vezethetett.

A Fejér Megyei Bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmények minősítése is.

A minősítés részben szakértői, részben jogkérdés volt, az elsőfokú bíróság erre vonatkozóan, így az eredmény tekintetében az eshetőleges szándékot illetően is, helytálló megállapításokat tett.

A büntetés kiszabása körében a Fővárosi Ítéltáblának vizsgálnia kellett a Btk. időbeli hatályát, tekintettel arra, hogy 2013. év július hó 1. napján hatályba lépett a 2012. évi C. törvény, így a cselekmény elkövetése (valamint az elsőfokú nem jogerős elbírálása) és az ügy másodfokon történő jogerős befejezése között új Büntető Törvénykönyv lépett hatályba.

A vádlott által megvalósított bűncselekmények minősítése, büntetési tétele mind az elkövetéskori, mind pedig az elbíráláskori (jelenlegi) Btk. szerint megegyezik.

Jelentős azonban az eltérés a büntetés kiszabás elveit illető szabályozást tekintve, mivel a bűncselekmények elkövetésekor még a szabadságvesztés büntetés kiszabásakor nem a büntetési tétel középértéke volt irányadó, amelyet a halmazati büntetés kiszabása esetén a felemelt büntetési tételre tekintettel kell alkalmazni. Ezzel szemben a jelenleg hatályos Btk.-ban az ún. „középértékes” büntetés kiszabás feltétlen szigorúbb elbírálást eredményez. Az új Btk. a jelen ügyre vonatkozóan a korábbi bírói gyakorlat értelmében egyértelműen végrehajtási kérdésnek számító feltételes szabadságra bocsátás lehetősége vonatkozásában hozott enyhébb rendelkezést az elkövetéskori szabályoknál.

Minderre tekintettel az ítéltábla megállapította, hogy az elkövetéskori Btk. kedvezőbb a vádlottra nézve, így a Btk. 2. §-ában foglaltaknak megfelelően, főszabályként érvényesülően ezt alkalmazta az ügy elbírálásakor.

A büntetés kiszabása során irányadó körülmények a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltaknak megfelelően kisebb mértékben kiegészítendőek, így további súlyosító körülmény az I. tényállás esetében a sértett kitaró, megbotránkoztató bántalmazása, amellyel akkor sem hagyott fel, amikor a sértett már magatehetetlen állapotban volt, illetve nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott a II/a. pontban rögzített bűncselekményt mindössze kilenc nappal azután követte el, hogy a korábbi, ugyancsak erőszakos bűncselekmény miatt kiszabott büntetése jogerőre emelkedett.

Szintén súlyosító körülmény, hogy az erőszakos jellegű bűncselekmények nagymértékben elszaporodtak.

Az enyhítő körülmények annyiban valóban pontosítandók, hogy a II/a. cselekmény maradt kísérleti szakban.

A súlyosító körülmények megnövekedett száma és nyomatéka mellett sem látta indokoltnak az ítélőtábla az első fokon kiszabott szabadságvesztés büntetés lényeges súlyosítását, figyelemmel az elkövetés óta eltelt jelentős időmúlásra. Ellenben az is egyértelmű volt, hogy ilyen bűnösségi körülmények mellett, figyelembe véve a cselekmények tárgyi súlyát, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességet, szóba sem kerülhet az első fokon kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítése, amely minden körülményt egybevetve méltányosnak tekinthető.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A hatályos szabályozásnak megfelelően a bűncselekmények elnevezése az ítélet rendelkező részében helyesen testi sértés büntette, ezért az ítélőtábla e vonatkozásban az elsőfokú ítéletet helyesbítette.

Tekintettel arra, hogy a Fejér Megyei Bíróság 2011. év szeptember hó 7. napján a tárgyalást megismételte, az ítélet bevezető részéből az ezt megelőző határnapokra történő utalást mellőzte az ítélőtábla.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélőtábla a Fejér Megyei Bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2013. év szeptember hó 10. napján

. Rédei Géza s.k.. Bartkó Levente s.k.. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fejér Megyei Bíróság B.172/2010/49. számú ítélete a Fővárosi Ítélőtábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.62/2012/8. számú végzésével a mai napon jogerős és végrehajtó.

Budapest, 2013. év szeptember hó 10. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Faragó Erika
bírószági ügyintéző